

פסח שני ורבי מאיר

עבודת-הקודש מורה באצבע אות רכב: יום פסח-שני ירבה בשמחה קצת כי קדוש היום.

במדבר פרק ט (א) וידבר ידוד אל משה במדבר סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר: **(ב)** ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו **(ג)** ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא: **(ד)** ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקרב את קרבן ידוד במעודו בתוך בני ישראל: **(ה)** ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ידוד לכם: **(ו)** וידבר ידוד אל משה לאמר: **(ז)** דבר אל בני ישראל לאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחקה לכם או לדתיתכם ועשה פסח לידוד: **(ח)** בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אתו על מצות ומררים יאכלהו:

סוכה דף כה עמוד א ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם וכו' אותם אנשים מי היו? נושאי ארונו של יוסף היו, דברי רבי יוסי הגלילי, רבי עקיבא אומר: מישראל ואלצפן היו שהיו עוסקין בנדב ואביהוא.

תפארת שלמה מסעי: וכן מצינו זה בבני יוסף שמכח תשוקתם לא"י עד שהרע בעיניהם שתסוב נחלה כמו שאמרו. הנה ע"כ המשיכו הציווי מה' לא תסוב נחלה ממטה למטה כנ"ל ואם לא הי' תשוקתם כל כך לא השיגו הציווי בזאת. וכן מצינו כדומה לזה בענין פסח שני במאמר האנשים הטמאים שהיתה תשוקתם גדולה מאד לעשות הפסח ומקירות לבבם צווחו (במדבר ט, ז) למה נגרע מלהקריב קרבן ה'. ע"כ נעתר להם ה' ונתן להם מצות פסח שני. **כי ע"י תשוקתם הנכונה לפני ה' המשיכו הלכות חדשות.**

תפארת שלמה לפסח שני: ... והנה כבוא האנשים האלו אל משה בכוננתם העצומה במר נפשם כי נגע עד לבבם מאד חסרון עבודת הפסח שלא הקריבו במבועדו כאמרם למה נגרע כו'. אולי והלואי שאנחנו היינו מתמרמרים כזאת על חסרון העבודה הזאת של קרבן פסח אשר נתבטל ממנו בחורבן בהמ"ק זה קרוב לאלפים שנה. והאנשים האלו היו בשנה ראשונה ע"ז נתעורר לבבם ונגעה במ עדי הנופש חסרון העבודה זאת. והנה כאשר הם התעוררו בעצם הקדושה לעבודת הש"י. הנה ע"כ כמוהו גם משרע"ה התעורר ברוח ד' אשר עליו מאד להתקרב לד' לשמוע הדיבור מפי הקב"ה כי מעלת הצדיק תתנשא ע"י מעלת הדור כידוע. והנה לכך כאשר רצה משרע"ה להתקרב לשמוע דיבור מפי השכינה אמר והזהיר להם עמדו נא והתחזקו עוד במעלתכם וכוונה הרצוי' הזאת כדי שאוכל לשמוע מה יצוה ד' לכם. **כי על ידכם יבא הדיבור מפי השכינה אלי ואם תפול לבבכם לא אוכל לשמוע עוד** כמו שמביא רש"י ובמד"ר שאמר משה לישראל על ידכם בא הדיבור ונדבר עמי והבן:

לקוטי הלכות ברכת הפירות: כמו ששאלו אלו האנשים שהיו טמאים ששאלו למה נגרע להקריב את קרבן ה' וכו'. כמו כן ישאל כל אחד על נפשו אם יודע בעצמו טמאתו ממעשיו שיבוא וישאל ואם נפשי מטמאה במעשי הרעים אעפ"כ למה אגרע להקריב קרבן ה' דהינו להתקרב לה' יתברך לעסק בתורה ולהתפלל וכו' שהוא בחינת קרבתו? כי בודאי יש לו תקנה גם - כן להתקרב לה' יתברך. ואז בודאי ימצא לו ה' יתברך תקון ויודיע להצדיק כמו שהודיע למשה תקון הפסח שני שהוא פליאה נשגבה, כי עקר זמן הפסח הוא רק בשעת יציאת מצרים שאז דלג ה' יתברך על הקץ וגאלם. ואז עקר זמן הקרבת הפסח. ועל שם זה נקרא פסח לשון פסיחה ודלוג שדלג על הקץ, כי האיר עליהם אז הארה נפלאה וכו', אבל מי שהיה טמא ולא קרב את הפסח במועדו איך יזכה להקריב פסח עוד, אבל ה' יתברך ברחמיו גלה הסוד למשה על- ידי שאלת הטמאים דיקא, והודיע לו שהטמאים יקריבו פסח שני באיר בימי הספירה. ובזה הורה לנו דרך התשובה שאין שום יאוש בעולם כלל, כי אף על פי שעבר זמן של עקר התקון ואנחנו טמאים במעשינו עדין יש תקנה אפילו שלא בזמנו, כי יש תקונים נפלאים ונעלמים מאד שיכולים לתקן אותנו גם עתה ובכל יום ויום. ובלבד שלא יאוש עצמנו מצעקה ותפלה לשאל בכל פעם למה נגרע להקריב את קרבן ה':

דברי-יחזקאל: כיצד השיב משה למנועים מפסח ראשון "עמדו ושמעה מה יצוה ה' לכם", וברש"י "כתלמיד המובטח לשמוע מפי רבו... שכך מובטח שכל זמן שהיה רוצה היה מדבר עם השכינה", ולשון זה מורה קצת על התנשאות? כשראה משה את מרת נפשם ולבם השבור והנדכה, ידע בבטחה שה' יתגלה בזכותם להשיב תשובה.

האדמו"ר הרי"צ: פסח-שני ענינו שאין דבר אבוד, תמיד אפשר לתקן. אפילו מי שהיה טמא, מי שהיה בדרך רחוקה... יכול בכל-זאת לתקן.

האדמו"ר מצאנז שליט"א: אצל צדיקים היה פסח שני יום שמחה... משום שיום זה מראה לנו כי לבלתי יודח ממנו נידח, כי לא יטוש ה' את עמו ונחלתו לא יעזוב, ואפילו לאלו שעדיין המצב של חמץ ומצה עמו בבית שפסח שני ניתן לאלו שיש להם חמץ ברשותם ולא זכו עדיין לטהר עצמם מעבירות שבידם, ועליהם רחם ה'... ביום פסח שני מתעורר העניין של לבלתי יודח ממנו נידח שזה אור נצחי להאיר לבני ישראל עד עולם שאפילו נפלו לעומק... ונתרחקו בדרך רחוקה ג"כ עדיין לא סגר בעדם... ומי שלא זכה בפסח להינצל משעבוד היצוה"ר יכול לצאת מעבודת לחירות בפסח שני.

מדרש משלי פרשה לא ד"ה אשת חיל מעשה היה בר' מאיר שהיה יושב ודורש בבית המדרש בשבת במנחה, ומתו שני בניו, מה עשתה אמן, הניחה שניהם על המטה ופרשה סדין עליהם, במוצאי שבת בא ר' מאיר מבית המדרש לביתו, אמר לה היכן שני בני, אמרה לבית המדרש הלכו, אמר לה צפיתי לבית המדרש ולא ראיתי אותם, נתנו לו כוס של הבדלה והבדיל, חזר ואמר היכן שני בני, אמרה לו הלכו למקום אחר ועכשיו הם באים, הקריבה לפניו המאכל ואכל ובירך, לאחר שבירך אמרה לו רבי שאלה אחת יש לי לשאול לך, אמר לה אמרי שאלתך, אמרה לו רבי קודם היום בא אדם אחד ונתן לי פקדון, ועכשיו בא ליטול אותו, נחזיר לו או לא, אמר לה בתי מי שיש פקדון אצלו הוא צריך להחזירו לרבו, אמרה לו רבי חוץ מדעתך לא הייתי נותנת אצלו, מה עשתה תפשתו בידי, והעלה אותו לאותו חדר, והקריבה אותו למטה, ונטלה סדין מעליהם, וראה שניהם מתים ומונחים על המטה, התחיל בוכה ואומר בני רבי רבי, בני בדרך ארץ, ורבי שהיו מאירין פני בתורתן, באותה שעה אמרה לו לר' מאיר רבי לא כך אמרת לי אני צריך להחזיר הפקדון לרבו, אמר, ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך (איוב א כא). אמר ר' חנינא בדבר הזה נחמתו ונתיישבה דעתו, לכך נאמר אשת חיל מי ימצא.

ברכות ז: הנהו בריוני דהוו בשבבותיה דרבי מאיר והוו קא מצערו ליה טובא הוה קא בעי רבי מאיר רחמי עלויהו כי היכי דלימותו אמרה ליה ברוריא דביתו מאי דעתך משום דכתיב יתמו חטאים מי כתיב חוטאים חטאים כתיב ועוד שפיל לסיפיה דקרא ורשעים עוד אינם כיון דיתמו חטאים ורשעים עוד אינם אלא בעי רחמי עלויהו דלהדרו בתשובה ורשעים עוד אינם בעא רחמי עלויהו והדרו בתשובה: אמר לה ההוא צדוקי לברוריא כתיב רני עקרה לא ילדה משום דלא ילדה רני אמרה ליה שטיא שפיל לסיפיה דקרא דכתיב כי רבים בני שוממה מבני בעולה אמר ה' אלא מאי עקרה לא ילדה רני כנסת ישראל שדומה לאשה עקרה שלא ילדה בנים לגיהנם כותיבו:

קדושין פא: רבי מאיר הוה מתלוצץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שטן כאיתתא בהך גיסא דנהרא לא הוה מברא נקט מצרא וקא עבר כי מטא פלגא מצרא שבקיה אמר אי לאו דקא מכרזי ברקיעא הזהרו ברבי מאיר ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי. **יומא פג:** רבי מאיר ורבי יהודה רבי יוסי הוה קא אזלי באורחא רבי מאיר הוה דייק בשמא רבי יהודה רבי יוסי לא הוה דייקו בשמא כי מטו לההוא דוכתא בעו אושפיזא יהבו להו אמרו לו מה שמך אמר להו כידור אמר שמע מינה אדם רשע הוא שנאמר כי דור תהפכת המה...

חגיגה טו ר"מ היכי גמר תורה מפומיה דאחר? כי אתא רב דימי אמר, אמרי במערבא: ר"מ אכל תחלא ושדא שיחלא לברא. דרש רבא: מאי דכתיב אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל וגו' למה נמשלו תלמידי חכמים לאגוז? לומר לך: מה אגוז זה, אף על פי שמלוכלך בטיט ובצואה אין מה שבתוכו נמאס, אף תלמיד חכם, אף על פי שסרח אין תורתו נמאסת. אשכחיה רבה בר שילא לאליהו, אמר ליה: מאי קא עביד הקדוש ברוך הוא? אמר ליה: קאמר שמעתא מפומייהו דכולהו רבנן, ומפומיה דרבי מאיר לא קאמר. אמר ליה: אמאי? משום דקא גמר שמעתא מפומיה דאחר. אמר ליה: אמאי? רבי מאיר רמון מצא, תוכו אכל, קליפתו זרק! אמר ליה: השתא קאמר: מאיר בני אומר: בזמן שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת קלני מראשי, קלני מזרועי. אם כך הקדוש ברוך הוא מצטער על דמן של רשעים קל וחומר על דמן של צדיקים שנשפך.

אבות פרק ד משנה כ: אלישע בן אבויה אומר הלומד ילד למה הוא דומה לדיו כתובה על נייר מחוק. כתובה על נייר מחוק.

גיטין נו: שדר עלייהו לנירון קיסר... ערק ואזל ואיגייר ונפק מיניה ר"מ.

מגילה דף ו עמוד א אמר רבא חמת- זו חמי גרר, רקת זו טבריא, כינרת - זו גינוסר, ולמה נקרא שמה רקת - שאפילו ריקנין שבה מלאין מצות כרמון. רבי ירמיה אמר: רקת שמה, ולמה נקרא שמה טבריא - שיושבת בטבורה של ארץ ישראל. רבה אמר: רקת שמה, ולמה נקרא שמה טבריא- שטובה ראיתה.

קידושין דף לו עמוד א תניא: בנים אתם לה' אלהיכם, בזמן שאתם נוהגים מנהג בני- אתם קרוים בנים, אין אתם נוהגים מנהג בנים אין אתם קרוים בנים, דברי ר' יהודה; רבי מאיר אומר: בין כך ובין כך אתם קרוים בנים, שנאמר: בנים סכלים המה, ואומר: בנים לא אמון בס, ואומר: זרע מרעים בנים משחיתים, ואומר: והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי. מאי ואומר? וכי תימא, סכלי הוא דמקרי בני, כי לית בהו הימנותייהו לא מיקרו בני, ת"ש, ואומר: בנים לא אמון בס; וכי תימא, כי לית בהו הימנותא הוא דמיקרו בנים, כי פלחו לעבודת כוכבים לא מיקרו בנים, ת"ש, ואומר: זרע מרעים בנים משחיתים; וכ"ת, בנים משחיתים הוא דמיקרו, בני מעלייא לא מיקרו, ת"ש, ואומר: והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי.

תשובות הרשב"א ח"א סי' קצד: אף שבכל הש"ס ר"י ור"מ הלכה כר"י, כאן הלכה כר"מ.

בראשית רבה פרשה טה: בתורתו של רבי מאיר מצאו כתוב, והנה טוב מאד והנה טוב מות.

בראשית רבה פרשה כ יב ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם בתורתו של ר"מ מצאו כתוב כתנות אור.

יומא פו: תניא היה רבי מאיר אומר גדולה תשובה שבשביל יחיד שעשה תשובה מוחלין לכל העולם כולו שנאמר ארפא משובתם אהבם נדבה כי שב אפי ממנו מהם לא נאמר אלא ממנו.

ירושלמי חגיגה פרק ב ה"א אחר הציץ וקיצץ בנטיעות מני אחר אלישע בן אבויה שהיה הורג רבי תורה אמרין כל תלמיד דהוה חמי ליה משכח באורית' הוה קטיל ליה ולא עוד אלא דהוה עליל לבית וועדא והוה חמי טלייא קומי ספרא והוה אמר מה אילין יתבין עבדין הכא אומנותיה דהן בנאי אומנותיה דהן נגר אומנותיה דהן צייד אומנותיה דהן חייט וכיון דהוון שמעין כן הוון שבקין ליה ואזלין לון עליו הכתוב אומר אל תתן את פיך לחטיא את בשרך וגומ' שחיבל מעשה ידיו של אותו האיש אוף בשע' שומדא הוון מטענין לון מטולין והוון מתכוונין מיטעון תרי חד מטול משם שגים שעשו מלאכה אחת אמר אטעונינון יחידאין אזלון ואטעונינון יחידאין והוון מתכוונין מיפרוק בכרמלית שלא להוציא מרה"י לרשות הרבים אמר אטעונינון צלוחיין אזלון ואטעונינון צלוחיין.

ר"מ הוה יתיב דרש בבית מדרשא **דטיבריה** עבר אלישע רביה רכיב על סוסייא ביום שובתא אתון ואמרין ליה הא רבך לבר פסק ליה מן דרשה ונפק לגביה א"ל מה הויתה דרש יומא דין א"ל ויי' ברך את אחרית וגו' א"ל ומה פתחת ביה א"ל ויוסף יי' את כל אשר לאיוב למשנה שכפל לו את כל ממונו אמר ווי דמובדין ולא משכחין עקיבה רבך לא הוה דרש כן אלא ויי' ברך את אחרית איוב מראשיתו בזכות מצות ומעשים טובים שהיה בידו מראשיתו.

אמר ליה ומה הויתה דריש תובן א"ל טוב אחרית דבר מראשיתו אמר ליה ומה פתחת ביה א"ל לאדם שהוליד בנים בנערותו ומתו ובזקנותו ונתקיימו הוי טוב אחרית דבר מראשיתו לאדם שעשה סחורה בילדותו והפסיד ובזקנותו ונשתכר הוי טוב אחרית דבר מראשיתו לאדם שלמד תורה בנערותו ושכחה ובזקנותו וקיימה הוי טוב אחרית דבר מראשיתו בזמן שהוא טוב מראשיתו.

ובי היה המעשה אבויה אבא מגדולי ירושלים היה ביום שבא למוהליני קרא לכל גדולי ירושלים והושיבן בבית אחד ולר' אליעז' ולר' יהושע בבית אחר מן דאכלון ושיתון שרון מטפחין ומרקדקין א"ר ליעזר לר' יהושע עד דאינון עסיקין בדידון נעסוק אנן בדידן וישבו ונתעסקו בדברי תורה מן התורה לנביאים ומן הנביאים לכתובים וירדה אש מן השמים והקיפה אותם אמר להן אבויה רבותיי מה באתם לשרוף את ביתי עלי אמרו לו חס ושלום אלא יושבין היינו וחוזרין בדברי תור' מן התורה לנביאים ומן הנביאים לכתובים והיו הדברים שמיחים כנתינתן מסיני והית' האש מלחכ' אותן כלחיכתן מסיני ועיקר נתינתן מסיני לא ניתנו אלא באש וההר בוער באש עד לב השמים אמ' להן אבויה אבא רבותיי אם כך היא כוחה של תורה אם נתקיים לי בן הזה לתורה אני מפרישו לפי שלא היתה כוונתו לשם שמים לפיכך לא נתקיימו באותו האיש.

א"ל דיין מאיר עד כאן תחום שבת א"ל מן הן את ידע א"ל מן טלפי דסוסיי דהוינא מני והולך אלפיים אמה א"ל וכל הדא חכמתא אית בך ולית את חזר בך א"ל לית אנא יכיל א"ל למה א"ל שפעם אחת הייתי עובר לפני בית קודש הקדש'י רכוב על סוסי בי"ה שחל להיות בשבת ושמעתי בת קול יוצאת מבית קודש הקדשים ואומרת שובו בנים חוץ מאלישע בן אבויה שידע כחי ומרד בי.

וכל דא מן הן אתת ליה **אלא פעם אחת** היה יושב ושונה בבקעת גיניסר וראה אדם אחד עלה לראש הדקל ונטל אם על הבני' וירד משם בשלום למחר ראה אדם אחר שעלה לראש הדקל ונטל את הבנים ושילח את האם וירד משם והכישו נחש ומת אמר כתיב שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך והארכת ימים איכן היא טובתו של זה איכן היא אריכות ימיו של זה ולא היה יודע שדרשה רבי יעקב לפניו ממנו למען ייטב לך לעולם הבא שכולו טוב והארכת ימים לעתיד שכולו ארוך **ויש אומ' ע"י** שראה לשוננו של רבי יהודה הנחתום נתון בפי הכלב שותת דם אמר זו תורה וזו שכרה זהו הלשון שהיה מוציא ד"ת כתיקנן זה הוא הלשון שהיה יגיע בתורה כל ימיו זו תורה וזו שכרה דומה שאין מתן שכר ואין תחיית המתים **ויש אומרים** אמו כשהיתה מעוברת בו היתה עוברת על בתי עבודה זרה והריחה מואתו המין והיה אותו הריח מפעפע בגופה כאירסה של חכינה.

לאחר ימים חלה אלישע אתון ואמרין לרבי מאיר הא רבך באיש אזל בעי מבקרתיא ואשכחיה באיש א"ל לית את חזר בך א"ל ואין חזרין מתקבלין א"ל ולא כן כתיב תשב אנוש עד דכא עד דיכדוכה של נפש מקבלין באותה שעה בכה אלישע ונפטר ומת והיה רבי מאיר שמח בלבו ואומר דומה שמתוך תשובה נפטר רבי.

מן דקברוניה ירדה האש מן השמים ושרפה את קברו אתון ואמרין לר"מ הא קבריה דרבך אייקד נפק בעי מבקרתיא ואשכחיה אייקד מה עבד נסב גולתיה ופרסיה עליו אמ' ליני הלילה וגו' ליני בעולם הזה שדומה ללילה והיה בבוקר זה העולם הבא שכולו בוקר אם יגאלך טוב יגאל זה הקב"ה שהוא טוב דכתיב ביה טוב יי' לכל ורחמי על כל מעשיו ואם לא יחפוץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי יי' ואיטפיית

אמרון לר"מ אין אמרין לך בהוא עלמא למאן את בעי למבקר' לאבוך או לרבך אמר לון אנא מיקרב לר' קדמי ובתר כן לאבא אמרין ליה ושמעין לך אמ' לון ולא כן תנינן מצילין תיק הספר עם הספר תיק תפילין עם התפילין מצילין לאלישע אחר בזכות תורתו לאחר ימים הלכו בנותיו ליטול צדקה מר' גזר רבי ואמר אל יהי לו מושך חסד ואל יהי חונן ליתומיו אמרו לו רבי אל תבט במעשיו הבט בתורתו באותה השעה בכה רבי וגזר עליהן שיתפרנסו אמר מה אם זה שיגע בתורה שלא לשום שמים ראו מה העמיד מי שהוא יגע בתורה לשמה על אחת כמה וכמה.

רמ"מ מויטעבסק: ולאפרושי מאיסורא באתי להזהירכם, כיהודא ועוד לקרא, כמאמר הכתוב ועתה על תתלוצצו פן יחזקו מוסרותיכם ח"ו, והוא שלא להיות לוצץ מבני-אדם עוזבי תורה ח"ו... ומלתא דפשיטא לי, וברור בשכלי, כהגלות נגלות, אחד הדברים הידועים, שהוא סיבת הירידה והשפלות. והענין שבין כך ובין כך קרואים בנים (קידושין לו.) והוא מפריש עצמו מן הכלל להיות הוא פרטי, וכל השפעות כללות ישראל אין לו חלק עמהם, וזה מאמר "בתוך עמי אנכי יושבת".

רה"ש ל"א. גלתה סנהדרין... מלשכת הגזית לחנות, ומחנות לירושלים ומירושלים ליבנה... ומציפורי לטבריה. וטבריה עמוקה מכולן... אמר רבי יוחנן: ומשם עתידין ליגאל.

רמב"ם הל' סנהדרין פ"ד הל"ב: ולעשרה מקומות גלו וסופן לטבריה ... וקבלה היא שבטבריא עתידין לחזור תחילה, ומשם נעתקים למקדש.

במדרש ילקוט יוחי (רמז קס"א) טבריה משלמת למשיח. (רש"י: משלמת הגאולה, שבטבריה פסקה הסנהדרין, שמשם ואילך לא גלתה, ושם ממתנת התורה עד שיבוא מלך המשיח.)

כתתור ופרח: עתידין מתי עיה"ק טבריא ת"ו לקום בתחיית המתים, ארבעים שנה קודם כל העולם.

מדרש תלפיות: מלך המשיח ילמד זכות על כל הגרועים שבגרועים שבישראל, וזה יהיה סימן של המלך המשיח.

אמרי-פנחס עמ' ר"ג: צדיק שאינו גמור – אוהב רשע שאינו גמור, צדיק גמור – אוהב רשע גמור.

דברי-ישראל: ואהבת לרעך כמוך זה הכלל של הגדול בתורה, יותר שהוא גדול בתורה יותר הוא אוהב ישראל.

הרה"ק מלובלין: עה"פ "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל – ה' אלוקיו עמו" מי הוא זה שאינו רואה און ועמל בישראל כי אם אך טוב רואה תמיד, - ה' אלוקיו עמו, היינו הצדיק השלם שצריך תמיד בהבורא ית"ש.

תלמידי הבעש"ט: אשר משיח יהיה מלמד זכות טוב על כל ישראל אפילו על הרשעים שהם צדיקים... וע"י זה יהיו נגאלים... וכל מי שמלמד זכות על כל הברואים הוא מבחינת משיח... שבחינת משיח יהיה שביכלתו ללמד זכות על כל ישראל, וע"י הלימוד-זכות יפיל הרהורי תשובה בכולם ויהיו כולם צדיקים.

ליקוטי הלכות אר"ח א', ח"י"ב: כל הנקודות טובות שמוצאין בכ"א מישראל זה בחינת התנוצצות משיח... "כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים נאום ה' אלקים מקבץ נדחי ישראל" כי עיקר בנין ביהמ"ק הוא ע"י שהשי"ת מקבץ נדחי ישראל, ע"י שמוצא גם בהנדחים והאובדים נקודות טובות ומקבץ אותם אל הקדושה. ועי"ז הטוב שיתקבץ בעת ביאת הגואל ב"ב עי"ז יהיה בנין ביהמ"ק שבעקבות משיחא, בסוף הקץ... ואז יהיה גודל הבירור והצירוף ואזי יהיה עיקר התיקון ע"י מצדיקי הרבים. היינו ע"י הצדיקים שידונו את הכל לכף זכות, וימצאו נקודות טובות אפילו בהפחותים מאד מאד, שזהו עיקר עבודת הצדיקים, ועי"ז דייקא יבוא משיח ב"ב.

ירושלמי כלאים פרק ט דף לב טור ג /ה"ג ר' מאיר הוה אידמיך ליה באסייא אמ' אימורין לבני ארעא דישראל הא משיחון דיכוןן אפילו כן אמר לון יהבי ערסי על גיף ימא דכתיב כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכונניה שבעה ימים סובבין את ארץ ישראל ימא רבא ימא דטיבריא...

שבת דף קיח עמוד ב ואמר רבי יוסי: יהא חלקי ממכניסי שבת בטבריא וממוציאי שבת בצפורי.

טיהר את העיר טבריה
בארה של מרים- אין אבוד